

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Fekete János József ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Auth Mária jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztály Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Somogy Megyei Bíróságon 5.K.20.198/2008. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. április 29. napján kelt 5.K.20.198/2008/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Somogy Megyei Bíróság 5.K.20.198/2008/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 /harmincezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 171.100 /százhetvenegyezer-egyszáz/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-dunántúli Regionális Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél a évekre személyi jövedelemadó adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

Az ellenőrzés eredményeként az elsőfokú hatóság a 2007. október 24. napján kelt 2342351453 számú határozatában a felperes terhére összesen ... Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet, jogkövetkezményként Ft adóbírságot és ... Ft késedelmi pótlékot állapított meg. Indokolása szerint a felperes bevételei, valamint a felmerült kiadásai jelentős eltérést mutattak, amelyek be nem vallott jövedelemre utaltak. Ezért az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 109.§-ának /1/ bekezdés alapján becslési eljárást alkalmazott. A felperes az Art. 108.§-ának (8) bekezdés alapján hivatkozott arra, hogy a 2000. évben örökségben részesült, az édesapjától részletekben mintegy ... Ft-ot kapott, de ezen állításait a szülei tanúként nem igazolták, a Nyugdíjfolyósító Igazgatóságnak az elsőfokú hatóság megkeresése eredményeként közölt adatai pedig nem támasztották alá. A felperes

által hivatkozott nyaraltatásból származó jövedelem szintén nem nyert igazolást.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2007. december 21. napján kelt 8529869887 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében a másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Vitatta a becslés jogalapját és eredményét is.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban Pp./ 339/A. §-a, az Art. becslést szabályozó 108.§-ának /1/-/2/ bekezdései, 109.§-ának /1/ és /3/ bekezdései alapján megállapította, hogy téves az a felperesi állítás, miszerint az adóhatóság jogszabálysértő módon alkalmazta a becslési eljárást. Az Art. 109.§-ának (3) bekezdése szerint - figyelemmel az Art. 97.§-ának (4) bekezdésére is - a vizsgálat időszakra eső felperesi kiadások finanszírozásához felhasznált jövedelem rendelkezésre állását a felperesnek kellett bizonyítani. Az elsőfokú hatóság eljárását értékelve kiemelte, hogy az ügyben részletes, mindenre kiterjedő bizonyítást úgy folytatott, hogy a felperes minden bizonyítási indítványának helyt adott, a ténylegesen és az eljárás befejeztéig elétárt (vagy legalább hivatkozott) bizonyítékait számba vette, értékelte, megindokolta azt is, hogy az egyes felperesi bizonyítékokat miért nem tartotta hitelt érdemlőnek. Az elsőfokú határozatot jóváhagyó alperesi határozat ezért nem jogszabálysértő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte. Hivatkozott arra, hogy az általa előtárt bizonyítékok minden kétséget kizáróan igazolták a bevételeivel arányban álló kiadásait. A Pp. helyett - feltehetőleg elírás következtében - a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 167-168.§-ait jelölte meg olyan jogszabályi rendelkezésként, amelyeket a jogerős ítélet sért. Sérelmezte Ft kölcsönösszeg értékelésének elmaradását is.

Az alperes ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a hivatkozott jogszabályhelyek kérelembeli szövegkörnyezetét vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy felperes nem a Ptk., hanem a Pp. 167.§ és 168.§-ait kívánta megjelölni, ezért a jogerős ítélet felülvizsgálata során ennek megfelelően járt el.

Az Art. 97. § (4) bekezdése alapján az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha a törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi. Az Art. 109.§-ának (1) bekezdése értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. A (3) bekezdés alapján, a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést, az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. E szabályozás alapján az adóhatóságnak kell bizonyítani a becslési eljárás alkalmazásának szükségességét, amelyet követően az adózónak kell igazolnia a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést.

Kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy a bizonyítottság szintje meghatározott, mivel az adózó „hitelt érdemlő adatokkal” igazolhatja az adóalaptól való eltérést. Amennyiben kétely merül a bizonyítottság tekintetében, azt nem lehet az adózó előnyére értékelni, a nem megfelelő szintű bizonyítottság vagy bizonyítatlanság az Art. 97. §-ának /6/ bekezdése alapján az adózó felperes terhére esik. Nem elég továbbá azt bizonyítani az adózó részéről, hogy valamilyen pénzösszeget megszerzett, azt is bizonyítania kell, hogy ebből került sor a forráshiány fedezetére.

A Pp. 275.§-ának (1) bekezdése értelmében, a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A Legfelsőbb Bíróság egységes ítélezési gyakorlata értelmében, a felülvizsgálati eljárásban - az eljárás rendkívüli perorvoslati jellegére figyelemmel - a tényállás módosítására, a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére általában nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás iratellenes megállapításokat tartalmaz, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte.

A Legfelsőbb Bíróság ennek alapján vizsgálta a jogerős ítéletet és megállapította, hogy a felperes által felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet a fenti hibáktól mentesen, minden felperesi hivatkozás tekintetében megállapította a tényállást, a bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának (1) bekezdése szerint értékelte és a Pp. 221.§-ának (1) bekezdésére figyelemmel azt megfelelő részletességgel indokolta azzal együtt, hogy a kölcsönszerződésre való felperesi hivatkozást, külön nem részletezte. A bizonyítékok mérlegelésénél a Legfelsőbb Bíróság nem tapasztalt olyan kirívóan okszerűtlen mérlegelést, amely lehetőséget biztosítana a bizonyítékok újraértékelésének vagy felülmérlegelésének.

Összességében a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a perben felmerült bizonyítékokat az első fokú bíróság okszerűen mérlegelte, és a felperes nem tudta hitelt érdemlően igazolni a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270.§-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezés az 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának /1/ bekezdésében, 50.§-ának /1/ bekezdésében, a 6/1986. /VI.26./ IM rendelet 13. §-ának /2/ bekezdésében foglaltakon alapul.

, 2009. április 30.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Hajnal Péter sk. bíró